

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **IDAHO Investment, a. s.**, se sídlem Holečkova 103, Praha 5, zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2021, č. j. 11 A 33/2021 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Václava Voříška, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“). Požadovala deklaraci nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího ve zpřístupnění datové schránky žalobkyně před doručením přístupových údajů k této datové schránce do datové schránky statutárního orgánu žalobkyně. Dále požadovala, aby městský soud uložil žalovanému povinnost doručit přístupové údaje k datové schránce žalobkyně do datové schránky statutárního orgánu žalobkyně.

[2] Žalobu odůvodnila tím, že je právnickou osobou, zapsanou do obchodního rejstříku dne 26. 8. 2020, a proto jí dle § 5 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „*zákon o elektronických úkonech*“), je žalovaný povinen automaticky bez žádosti zřídit datovou schránku. Dle § 10 odst. 1 téhož zákona je pak povinen bezodkladně zaslat přístupové údaje do této datové schránky oprávněné osobě; zde byla oprávněnou osobou paní V. Š., neboť byla jediným statutárním orgánem dle § 8 odst. 3 zákona o elektronických úkonech, řádně zapsaným v obchodním rejstříku. Paní Š. do její datové schránky (jako fyzické osobě) však žádné přístupové údaje doručeny nebyly, přestože datovou schránku žalobkyni žalovaný zřídil, jak si ověřila v Seznamu datových schránek dostupném na serveru mojedatovaschranka.cz. Rovněž namítala porušení § 10 odst. 2 zákona o elektronických úkonech, neboť datová schránka žalobkyně byla zpřístupněna před tím, než obdržela přístupové údaje, tedy pro zpřístupnění nebyly splněny zákonné podmínky; žalobkyni tak mohly být doručovány datové zprávy, které si nemohla přečíst.

[3] Podáním ze dne 4. 3. 2021 vzala žalobkyně část žaloby týkající se uložení povinnosti žalovanému doručení přístupových údajů k její datové schránce zpět, neboť přístupové údaje k datové schránce žalobkyně byly doručeny do datové schránky V. Š.

[4] Městský soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2021, č. j. 11 A 33/2021 – 47 (dále jen „*napadený rozsudek*“), řízení v rozsahu zpětvzetí zastavil a ve zbytku žalobu v jako nedůvodnou zamítl. Ve věci bylo nařízeno jednání, z kterého se zástupce žalobkyně omluvil a vyjádřil souhlas s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Zástupce žalovaného setrval na svých písemných stanoviscích a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na jednání byly provedeny důkazy kopiemi listin předložených žalovaným, a to doručenkou zásilky odeslané prostřednictvím České pošty V. Š. dne 28. 8. 2020 a výpisy z informačních systémů datových schránek (detail k datové schránce žalobkyně a k datové schránce V. Š. jako fyzické osoby).

[5] Skutečnost, že oprávněnou osobou, která měla obdržet přístupové údaje do datové schránky žalobkyně, byla V. Š., v řízení nebyla spornou. Z provedeného dokazování městský soud zjistil, že datová schránka žalobkyně byla zřízena dne 28. 8. 2020, tedy bezodkladně poté, co byla žalobkyně zapsána do obchodního rejstříku (26. 8. 2020). Žalovaný odeslal přístupové údaje na adresu trvalého pobytu V. Š., statutárního orgánu (ředitelky správní rady), a to do vlastních rukou. Z kopie doručanky bylo patrné, že zásilka byla po nezastižení adresátky uložena na poště a připravena k vyzvednutí dne 31. 8. 2020. Dne 11. 9. 2020 byla po marném uplynutí lhůty vrácena žalovanému jako nevyzvednutá.

[6] Následně byla datová schránka dle § 10 odst. 2 zákona o elektronických úkonech zpřístupněna patnáctým dnem po dni doručení přístupových údajů, neboť do této doby nedošlo k přihlášení oprávněné osoby do datové schránky. Datová schránka byla zpřístupněna dne 29. 9. 2022. Městský soud upozornil, že ke zpřístupnění mělo dojít už dne 25. 9. 2020; žalovaný špatně posoudil, kdy došlo k doručení přístupových údajů fikcí. Stalo se tak už 10. 9. 2020, nikoliv 14. 9. 2020. Toto pochybení však podle městského soudu nemělo vliv na posouzení projednávané věci.

[7] Žalovaný bezodkladně po zápisu žalobkyně do obchodního rejstříku zaslal prostřednictvím České pošty V. Š. přístupové údaje. K tomuto dni nebyla její datová schránka (coby fyzické osoby) zpřístupněna, k tomu došlo až 23. 9. 2020, tudíž žalovaný neměl jinou možnost zaslání. Přístupové údaje tak byly doručeny fikcí a pak v souladu se zákonem došlo k zpřístupnění datové schránky žalobkyně. K nezákonnému zásahu tedy podle městského soudu nedošlo.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření k ní

[8] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, ve které navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Podle stěžovatelky městský soud postavil svůj rozsudek na nesprávném zjištění. Datová schránka V. Š. jako fyzické osoby byla zřízena dne 20. 8. 2020, a zpřístupněna dne 23. 8. 2020, nikoliv 23. 9. 2020. K tomu stěžovatelka jako důkaz označuje a přikládá vyjádření Ministerstva vnitra, odbor eGovernmentu, ze dne 26. 1. 2021. Stěžovatelka tvrdí, že došlo k omylu v úřední evidenci a datová schránka V. Š. ke dni odeslání přístupových údajů do datové schránky žalobkyně byla zpřístupněna. Stěžovatelka nemohla očekávat, že v informačním systému datových schránek bude nepravdivý údaj, neboť má logicky víru ve správnost údajů ve veřejnoprávních evidencích, navíc v situaci, kdy si údaj před podáním žaloby ověřila dotazem na odbor eGovernmentu.

pokračování

[9] Závěrem stěžovatelka obsáhle vyjadřuje nesouhlas se zveřejněním osobních údajů svých a svého advokáta na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že ve vyjádření Ministerstva vnitra, na které žalobkyně odkazuje, došlo k pochybení při přepisu údajů z Informačního systému datových schránek záměnou správného data. Dále popsal, jakým způsobem a kdy došlo ke zřízení datové schránky V. Š. a prvnímu přihlášení. Poukázal na to, že údaj o zpřístupnění je možné ověřit také prostřednictvím webové služby Informačního systému datových schránek *GetDataBoxActivityStatus*, a že o události zpřístupnění je držitel informován při prvním přihlášení, kdy obdrží systémovou zprávu se základními informacemi a notifikací na e-mail uvedený v žádosti. K tomu dokládá žádost o zřízení datové schránky, potvrzení o doručení žádosti o zřízení datové schránky, přehled virtuálních obálek datové schránky V. Š. a snímek obrazovky z administrativního modulu Informačního systému datových schránek zobrazující datum zpřístupnění datové schránky V. Š.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Po podrobném prostudování kasační stížnosti zjistil, že je nepřijatelná, neboť v ní nejsou obsaženy důvody dle § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatelčina kasační stížnost se zakládá na námitce, že datová schránka V. Š. byla zpřístupněna dne 23. 8. 2020, nikoliv 23. 9. 2020. Tuto skutečnost nemohl Nejvyšší správní soud s ohledem na znění § 109 odst. 5 s. ř. s. zohlednit, neboť „[k]e skutečným, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřiblíží.“

[13] Své tvrzení stěžovatelka totiž dokládá vyjádřením Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 2021. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že stěžovatelka podala žalobu k městskému soudu dne 3. 2. 2021. Rozhodnuto ve věci bylo dne 13. 5. 2021. Stěžovatelka sama v kasační stížnosti uvádí, že údaj o zpřístupnění datové schránky před podáním žaloby ověřila dotazem na odbor eGovernmentu Ministerstva vnitra. Není tedy pochyb o tom, že stěžovatelka vyjádřením disponovala již v okamžiku podání žaloby. Přesto námitku ani neuplatnila, ač tak učinit mohla.

[14] Argument, že stěžovatelka měla víru ve správnost záznamů ve veřejnoprávních evidencích a nemohla očekávat, že údaj v informačním systému datových schránek bude nesprávný, nemůže obstát. Žalovaný již ve vyjádření k žalobě uvedl, že: „nemohl zaslat přístupové údaje ke datové schránce žalobkyně do datové schránky fyzické osoby ID *zueg7tw* na jméno V. Š. [...] protože ta v době zřízení datové schránky žalobkyně (28. 2. 2020) nebyla zpřístupněna. K jejímu zpřístupnění došlo v souladu s § 10 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb. dne 23. 9. 2020 v 16:54:32 hod., kdy se držitelka datové schránky poprvé přiblížila.“ Toto vyjádření bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 13. 4. 2021. Bylo na stěžovatelce, aby na tvrzení reagovala a podložila je důkazy, které měla v daný moment k dispozici. Zástupce stěžovatelky však dne 7. 5. 2021 zaslal soudu sdělení, jehož obsahem byla pouze omluva v případě neúčasti na nařizeném jednání, souhlas s jednáním v nepřítomnosti žalující strany a rozsáhlá argumentace stran nesouhlasu žalobkyně a jejího advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.

[15] Přestože ode dne doručení vyjádření žalovaného do rozhodnutí ve věci měla stěžovatelka měsíc na to, aby skutečnost uplatnila v řízení před městským soudem, nečinila tak. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že institut kasační stížnosti neslouží k tomu, aby v něm stěžovatelé napravovali svá procesní pochybení, nebo aby kasační soud nahrazoval činnost krajských soudů.

[16] Polemikou zástupce stěžovatelky stran nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá četná předchozí rozhodnutí, která jsou zástupci stěžovatelky známa (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, a ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, aj., nebo také přípis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7). Podstatné pro rozhodnutí v této věci však je, že uvedený požadavek stěžovatelky je mimo rámec samotné projednávané věci a rovněž není přípustnou kasační námitkou, neboť nesměruje proti napadenému rozsudku a opírá se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). Toho si je ostatně vědoma i stěžovatelka, jež výslovně uvádí, že se o kasační námitku nejedná (odstavec 25 kasační stížnosti).

[17] Na základě výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že kasační stížnost neobsahuje jiných než těchto nepřípustných námitek; chybí v ní tedy důvody dle § 103 s. ř. s., v řízení tak není možno pokračovat.

[18] Současně tu nebyl ani důvod k tomu, aby Nejvyšší správní soud hleděl na takovou kasační stížnost jako na podání trpící vadami, které by byl povinen odstraňovat podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení slouží soudu k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Takové blanketní kasační stížnosti ve skutečnosti jen ohlašují úmysl uplatnit k výzvě soudu konkrétní kasační důvody a kromě označení účastníků, napadeného rozsudku a citace některých písmen § 103 odst. 1 s. ř. s. v nich nebývá žádný další text. Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. ale není určen k tomu, aby soud, který obdrží dlouhý a strukturovaný text tváříci se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího v kasačním řízení, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63).

[19] Nejvyšší správní soud tedy dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta

[21] Podle § 10 odst. 3 in fine zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích se soudní poplatky vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu